

kan slippe igjennem, behøver ingen nærmere Forklaring. Naagtet vi, som oven berørt, af Hensyn til al anden Fiske-, fornemlig Fynderyngel ikke vilde have havt Betænkelse ved at forstørre dette Minimum noget, saa have vi dog ikke fundet Anledning til at foreslaa nogen Forandring, som dels vilde indskrænke Udbyttet af Aal, Fangstens Hovedformaal, dels vilde sætte Fiskerne i Forlegenhed med de mange, med nu lovlige Maffestørrelse i Brug værende Baad. Udvalget har derfor i Lovudkastets § 35 fulgt den i Lov 29. Dec. 1857 § 21 foreskrevne Regel.

2) Det andet Børn opnaaes bedst ved det i Loven af 1857 § 18 givne Forbud mod at drage Baaddet til Baaden, og vi anse dette for saa væsentlig for at formindste den Stade, der sker ved Bundens Strabning m. m., at vi kunde intet Aalevaadsbrug tilstedeligt, uden at Baaden drages til Baaddet. Overensstemmende hermed er Lovforslagets § 33 affattet.

3) a. Det er indlysende, naar der er Tale om Brugen af et skadeligt Redskab, at en begrænset Tid for dets Brug maa være gavnlig; og det har været af Hensyn til Sildefiskeriet, at Pulsvaadsbrug indtil 1857 var indskrænket til Tiden mellem 24. Juni og 24. August, idet Baarsilden ophører hen i Juni og Høstilden viser sig over Midten af August. Siden Sildefiskeriet efter Gjenembruddet ved Agger 1825 tabte sin store Betydning, er Pulsvaaddet faktisk bleven brugt udover disse længe bestaaende Tidsgrenser, og det kan antagtes at have været Grunden, hvorfor Loven af 1857 udvidede Tiden fra 2 til 3 Maaned: fra 1. Juni til 1. September, uagtet den forudgaaende Kommissions Majoritet ikkun foreslog 2 Maaned, fra 1. Juni til 1. August, og af Minoriteten, der stemte for 3 Maaned, endog Ringkjøbing og Thisted Amtsraad tilføiede: „naar dette Fiskeri overhovedet skal tillades“. Udvalget har ikke overfæet, at en Tidsudvidelse udover den, der lader sig forene med Sildefiskeriets Larv, selv medens dette er i Forsald, kan blive skadelig som en Hindring for dets eventuelle Opkomst; men naar henses til den ikke ringe Indskrænkning, Aalevaadsfiskeriet vil lide derved, at Baaddet ikke maa drages til Baaden, har det troet at kunne komme Brugere af de større Baad innde ved ikke at indskrænke Tiden, der i 1867 var udvidet til 4½ Maaned, fra 15. Maj til 1. Oktober, yderligere end ½ Maaned, saaledes at den i Lovforslagets § 33 er ansat til 4 Maaned, efter medunderskrevne Koersgaard's Formening om det bedst passende, fra 20. Maj til 20. September.

b. Efter hvad foran er anført om det Tryk, som dette ene Fiskeri med Aalevaad udøver paa saagodt som alle andre Fiskerier, og den Spild, det medfører af en utilbørlig stor Mængde Fiskeyngel, maa det være magtpaaliggende at formindste Trykket ved at søge det fjærnet fra de Steder, hvor andet Fiskeri paa mere indskrænkede Omraader har en uafviselig Betydning, og henvist derhen, hvor det kommer anden Fiskeriirksomhed mindre i Vejen, samt fremdeles at holde det borte fra de Strøg, hvor Fiskene søge hen for at affætte deresæg, og hvor den udklæbte Yngel kan finde Føde og et fredeligt Hjem, indtil den er saa vidt, at den kan, om det saa maa siges, staa paa sine egne Ben. At dette vil være Tilfældet overalt paa det lavere Vand, der snarere gjenvarmes af Solens Straaler, samt i de mindre Fjorde og Indvige, hvor Vandet, fangt, fri for stridende Strømninger, gjerne bliver frodig og tæt, kan der næppe være Tvivl om. At der her ofte hele Aaret om drives et livligt Fiskeri som Erhverv for de Omboende ved Stangning, med Kuser, Bundgarn, Redgarn, Kroge og andre ubetinget uskadelige Redskaber, er en ligesaa bekjendt Sag, som det gennem Erfaringens Prøve navnlig i de senere Aar har vist sig, at naar 3 a 4 større Aalevaad i en Tid af 8 a 14 Dage have gjenemplejet slige Fjorde eller Strøg, forlode de dem, fordi det ej længere lønner Arbejdet, og efterlade dem saa omtrent udfiskede til den omboende Befolkning, der har maattet standse sin Virksomhed, saalænge Baaddene vare i Gang, og nu maa lide under disses Ødelæggelse hele Aaret om; dette rammer føleligst den fattige Mand, der ikke kan anstaffe de kostbare Redskaber, men maa nøjes med de billige Redgarn, Kroge og Stangjern. Kan han bekoste sig et Puls- eller større Baad, saa gjør han det med den Bestemmelse at fiske op dermed, førend de Tilvæsende kunne komme; det maa indrømmes, at en saadan Rappesrid ikke er Fiskeriet tjenlig. Men der er ogsaa Steder, hvor, som ovenfor omtalt, Pulsvaad burde være bannlyste som skadelige for Indsig gennem smalle Sunde fra større Havstrøg, og det kan vist antages, at det selv i Drefund vilde blive fulgt til Dørs baade af danske og svenske Fiskere. 3 Redfær heraf ere partielle Udelukkelse som Børn mod Overgreb og Ødelæggelse berettigede, hvor Pulsfiske bliver tilladt, og Hensigtsmæssigheden eller Nødvendigheden af laasede Baae maa dermed findes tilstrækkelig begrundet.

Medundertegnede Lütken har, skøndt han gjerne anerkjender „Hensigtsmæssigheden“ af slige „laasede Baae“, ikke i samme Grad som Udvalgets andre Medlemmer kunnet overtyde sig om „Nødvendigheden“ af nu at kalde dem tillive igjen, men skal, da han i denne Henseende har staaet ene med sin Opfattelse, indskrænke sig til at antyde sin i denne Henseende lidt afvigende Anskuelse.